

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2002 r., sygn. akt II KKN 387/01

Teza: Za czas popełnienia przestępstw o charakterze ciągłym, uznaje się ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego.

„W myśl przytoczonej normy "czyn uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca działał (...)". W takiej sytuacji, zgodnie z poglądem utrwalonym w doktrynie i w judykaturze(...), za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, traktować należy ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego.

W świetle powyższego, w sprawie niniejszej na uwadze mieć należało, iż skoro przypisane Bogdanowi N. przestępstwo ciągle miało miejsce w okresie od 3 lipca 1998 r. do 6 września 1998 r., to za czas jego popełnienia przyjąć należało końcową datę przestępnego działania, przypadającą po wejściu w życie - w dniu 1 września 1998 r. - Kodeksu karnego z 1997 r. Stwierdzenie, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo miało miejsce pod rządami aktualnie obowiązującej ustawy karnej, wykluczało jakąkolwiek możliwość stosowania wobec Bogdana N. przepisów kodeksu obowiązującego poprzednio, w tym przy "uruchomieniu" normy art. 4 § 1 kk, którą stosuje się tylko wówczas, gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa.”